СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІ 17. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, JUNE 21, 1986 No. 117 VOL. XCIII

ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР ЗВЕРНУВСЯ ДО ІЗРАЇЛЯ І КРАЇН ЗАХІДНЬОЇ ЕВРОПИ

Філядельфія. — За підписами президента УНРеспубліки в екзилі Миколи Лівицького і голови Уряду Ярослава Рудницького Державний Центр звернувся листом до президента Ізраїля Хаїма Герцоґа.

В листі порушено такі справи: відношення світового жидівства до особи Головного Отамана Симона Петлюри, створення окремої установи при ізраїльському уряді для студіювання українсько-жидівських відносин в минулому і сучасному, справа вандальського знищення пам'ятника для вшанування українців і жидів і справа процесу проти Івана Дем'янюка.

В листі до голів деяких европейських держав — Анґлії, Італії, Західньої Німеччини, Швеції та інших — президент М. Лівицький і Я. Рудницький звертають увагу на недопустиме поводження влади СССР у справі катастрофи в Україні.

В листі зазначується, що уряд СССР не тільки не дбає про громадян України, Білорусі і балтицьких країн, але також наражує на небезпеку громадян західньоевропейських держав. Уряди цих держав повинні започаткувати відповідну акцію супроти каригідного поступування російсько-комуністичного проводу в Кремлі.

У Вашінґтоні помер о.С.І.Шавель

Вашінґтон. — В неділю, 15-го червня 1986 року, тут в Джорджтавн шпиталі помер улюблений парох українського католицького крайового собору Пресвятої Родини св. п. о. Стефан І. Шавель на 75-му році життя, де він віддано працював 13 років.

Покійний залишив в жалобі двох братів, Петра в місцевості Перт в Шотляндії, і Василя у Львові, двох сестер — Марію Галам і Анну Гриб у Жировцях в Україні та сестрінку Варвару Кізку і її доню Лесю в Торонто, Канада.

Його тлінні останки були перенесені до собору в четвер, 19-го червня, о год. 7:30 вечора. У п'ятницю, 20-го червня там відправлявся священичий похорон, а в суботу, 21-го червня, о год. 10-ій ранку, при співучасті Митрополита Стефана Сулика з Філядельфії відправлялася похоронна Служба Божа.

Св. п. о. С. Шавель буде похоронений на українськім національнім цвинтарі в парафіяльній секції Пресвятої Родини, при 4111 Пенсильванія авеню П.С. у Вашінґтоні, Д.К.

Замість квітів на могилу можна складати пожертви на Служби Божі за упокій його душі, або на український католицький крайовий собор, який тепер є в стадії будови.

Австрійська телевізія дала репортаж про 40-річчя „Воз'єднання" церков

Джерзі Сиіті, Н.Дж. — Як інформує австрійська преса, у вівторок, 27-го травня ц.р. в популярній серед глядачів телевізійній програмі п.н. „Орієнтація" подано фільмовий репортаж московського кореспондента станції ОРФ Франца Кеслєра про 40-річчя „воз'єднання" Української Католицької Церкви з православною — режимною.

Австрійська преса вихвалює репортаж, як надзвичайно цікавий тому, що дозволено показати чужинецьким глядачам такі моменти і картини, які досі ніколи не можна було побачити, наприклад, святкування у манастирі в Почаєві чи витинки із совєтського огляду тижневих подій з часів Другої світової війни, в яких показано горезвісний „собор" у Львові у 1946 році.

Також дозволено австрійському телевізійному кореспондентові зробити інтерв'ю з польським священиком у Львові.

Преса однак підкреслює, що за цей цікавий і рідкісний матеріял австрійський кореспондент мусів „заплатити" тим, що інтерпретація подій була зроблена московською цензурою. Тому отже в репортажі цілий час говориться про „поворот унійтської церкви" до єдиноправдивої режимно-православної.

Вершком фальшу треба уважати інтерв'ю з Філяретом, в якому він запевняє австрійського репортера, що він мав дуже гарні відносини з українськими католиками у Відні, в часі коли він був російським епископом в Австрії.

Австрійська католицька преса у своїх коментарях підкреслює, що українці католики, що живуть у Західній Европі, мусіли „страшенно терпіти", дивлячись на цей фільмовий репортаж „Орієнтації".

Проф. д-р Ю. Бойко-Блохин виступить з доповідями

Джерзі Сиіті, Н. Дж. — Видатний український літературознавець та професор Людвіґ Максіміліян університету в Мюнхені д-р Юрій Бойко-Блохин, перебуваючи в Америці, виступить із доповідями на тему: „Шевченко, як революціонер у поезії і житті".

Одна з тих доповідей, що її влаштовує Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку, мала відбутися 20-го червня ц.р., о годині 7-ій вечора, в домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вулицями. Чергова доповідь проф. Ю. Бойка-Блохина буде у неділю, 15-го червня, у пополудневих годинах, у Філядельфії.

Проф. д-р Ю. Бойко-Блохин брав участь у конференції українських науковців, що відбулася в Іллинойському університеті, при славістичному відділі, в Урбана-Шампейн, Ілл., поміж 9-им і 14-им червня Темою цієї конференції було: „Україна сьогодні".

В ІТАЛІЇ ПОЧАВСЯ СУД НАД ТЕРОРИСТАМИ

Ґенуя, Італія. — Тут почався суд в справі 15 терористів, яких обвинувачують в захопленні італійського туристичного корабля „Акілле Ляуро" і вбивстві 69-річного американського громадянина Леона Клінґгоффера.

Четверо з 15 обвинувачених були заарештовані в Сицилії в жовтні. В Порт Саіді, Єгипет, вони дістали дозвіл покинути країну. Домовлення про це було досягнуто в результаті складних консультацій і переговорів з участю американських, єгипетських та італійських офіційних осіб, а також керівників Палестинської Визвольної Організації (ПВО). Палестинські терористи вилетіли з Єгипту на літаку, який американські винищувачі примусили приземлитися в Сицилії.

Разом з чотирма терористами, яких тепер судять, на покладі єгипетського літака був також один з керівників ПВО Абу Аббас, організатор захоплення італійського корабля. Але італійські власті, не зважаючи на запереченя американців, дозволили йому залишити Італію, заявивши, що він не мав до цієї терористичної акції ніякого відношення. Тепер Абу Аббаса судять в Ґенуї заочно, як і інших палестинців, що брали участь у цьому злочині.

Четверо підсудних визнали себе винними і погодилися співпрацювати з правосуддям. Але один з них вже в першому дні заперечив свої раніші свідчення поліції.

Адвокат палестинських терористів Джанфранко Пагано, призначений судом сказав репортерам, що палестинці борються за свободу, як і будь-який народ в будь-якій іншій країні.

Адвокати, які захищають інтереси дочок вбитого американця, вимагають виплати їм компенсації.

Суддя Ліно Монтеверде повідомив, що серед обвинувачених рахується і грецький громадянин Константінос Фльорос Петрос, який передав свій пашпорт одному з них — Абдулі Раґімові Галедові. Італійські власті звернулися до грецького уряду з просьбою видати К. Петроса.

ДИКТАТОР ЛІВІЇ полковник Муаммар Каддафі став тепер посміховищем світу від коли кореспонденти довідавшись, що він переодягається за жінку, натякає перуку, підмальовує уста і брови і в такому стані „інкоґніто" появляться в публічних місцях. Лікарі-психіятри назвали такий стан людини „першим кроком до повного розстроєння нервової системи". Крім того, як інформують працівники Сі-Ай-Ей, Каддафі заживає наркотики, нечасто появляється публічно, як перед тим, а його зацікавлення відплатними терористичними актами проти американців дуже зменшилося від часу налету американських воєнних літаків на Лівію. Шкода тільки, — кажуть політичні діячі, — що Совєтський Союз продовжує давати в руки такого маніяка модерну зброю, яку він вважає „забавкою" і як таку може використати її у хвилині нервового розстрою проти будь-кого.

СОВЄТСЬКИЙ СУД ЗАСУДИВ Ф. ФЕДОРЕНКА НА КАРУ СМЕРТИ

Москва. — Совєтське пресове агентство ТАСС повідомило, що совєтський суд в Семферополі в Криму, засудив на найвищий вимір покарання за воєнні злочини під час Другої світової війни, тобто на кару смерти, Федора Федоренка, якого віддали в руки совєтського „правосуддя" американські власті в 1984 році, після довших судових розправ. Департамент справедливости обвинуватив Ф. Федоренка у закритті свого минулого і на цій підставі суд відібрав йому американське громадянство, відкривши тим самим шлях для депортації Федоренка до Совєтського Союзу.

„Ню Йорк Таймс" й інші американські щоденники, повідомляючи про засуд Ф. Федоренка, суд над яким з численними „свідками" тривав 10 днів, пишуть про його українську національність, хоч за час свого перебування на Заході він ніколи не признавався до українців і не брав участи в українському зорганізованому житті.

Совєтський суд „документами" і свідками доказав вину Ф. Федоренка тобто співучасть у мордуванні цивільного, зокрема жидівського населення, в гітлерівських концентраційних таборах, зокрема в Польщі (Треблінка) і так званому Варшавському ґетто, разом з есесівськими частинами. Для більшої ефективности процесу совєтські засоби масової інформації повторили циферні дані західніх, зокрема жидівських інформаційних центрів, про загибель 900,000 жидів в Треблінці, а совєтські журналісти постаралися написати у газетах, під рубрикою „Народ не прощає", довгі статті і репортажі з процесу, завданням яких було максимально використати нагоду суду над одною людиною і ще раз підкреслити „злочинну суть українського буржуазного націоналізму".

Деяка, зокрема ліберальна американська преса, аж захлинається від радости і на всі лади повторяє „злочини" не тільки Ф. Федоренка, про якого повинна йти мова, але також про дев'ять інших „злочинців" виділених Департаментом справедливости із ЗСА до різних країн.

ТАСС відмічує що „документація" у справі Федоренка охоплювала 21 точку різних справ, в більшості зізнання „свідків", які нібито особисто знали підсудного, або „чули" про його злочинну діяльність від рідних і знайомих. Головним суддею на процесі Федоренка був Міхаїл Тютюнник, який вкінці процесу запитав Федоренка чи він не може сказати судові чому гітлерівське командування підносило його швидко у ранзі і функціях? Федоренко, подивившся на присутних на залі, зігнану КҐБ публіку саркастично відповів: „бо я був совісний робітник і ніколи не порушував встановленої дисципліни".

Очевидно, Ф. Федоренко наперед знав, яке буде рішення суду, бо навіть газета „Ню Йорк Таймс" підкреслює, що це не було випадку, щоб совєтський суд застосував інший вимір кари проти так званих „воєнних злочинців". Всі вони були засуджені на кару смерти.

Відзначать К. Ценпенду

Дітройт (М. К.). — В неділю, 29-го червня ц.р., відбудеться тут празник церкви св. Івана Христителя, під час якого відбудеться бенкет призначений 30-літній праці для своєї церкви професора і диригента хору „Боян". Комітет очолюють о. Йосиф Шарий і Йосиф Шафранський.

З головною промовою виступить відомий церковний діяч диригент Михайло Добош, диригент хору при церкві св. Івана Христителя в Нюарку, в якій він представить присутнім пройдений шлях ювілята від його гімназійних років по сьогоднішній час.

В мистецькій частині виступить хор „Боян" з піснями: „Карпати, Карпати", музика Ігора Шамо, слова народні; „Сей день" музика Дмитра Бортнянського, псальм; „Широкий Луг" музика Михайла Вербицького, арр. Дмитра Котка.

В дальшій програмі виступлять дві сестри — членки хору „Боян", Нуся і Зірка Калинич, з в'язанкою народних пісень, сольо на сопілці при фортепіяновому супроводі. Під час бенкету диригентові К. Цепенді будуть вручені дві грамоти: від церкви і від хору „Боян".

Проф. Кирило Цепенда прибув до Дітройту з Рочестеру, Н. Й., і цілковито присвятився тут праці для своєї церкви і для свого народу.

В АМЕРИЦІ

АДМІНІСТРАЦІЯ НАСА плянувала післати слідуючий міжпростірний корабель в орбіту в липні 1987 року. Проте Науково-технічний комітет, який постійно веде перевірку експльозії „Челленджера", а членом якого є конґресмен Роберт Ро, заявив, що НАСА не зможе так швидко післати слідуючий корабель в орбіту. Р. Ро сказав, що спершу агенція змусить перевести великі зміни в своїй програмі. Ро також заявив, що НАСА і компанія Мортон Тайкол, яка виробляє ракети для міжпростірних кораблів, є винними у рішенні щодо вислання „Челленджера" в орбіту. Інвестиґація в тій справі далі продовжується.

УРЯДОВЦІ У ВАШІНҐТОНІ знайшли ще одну фляшку пілюль „Екседрин", яка була затроєна ціянідом. Управління харчів і ліків видало пересторогу усім особам в Америці проти заживання будь-яких пілюль „Екседрин".

НА ДУМКУ АМЕРИКАНСЬКИХ урядових чиновників, появилися ознаки того, що зустріч на вершинах може відбутися в цьому році. На це натякнув сам совєтський лідер, виступаючи в понеділок, 16-го травня, на пленумі ЦК КПСС. „Ми виступаємо за діялог з Вашінґтоном, - сказав Міхаїл Ґорбачов. — Ми не замикаємо дверей. Нова зустріч з Президентом З'єднаних Стейтів Америки можлива". При цьому М. Ґорбачов сказав, що треба створити атмосферу, яка сприяла б підписанню угод про роззброєння.

ЩЕ П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ Конґрес схвалив пропозицію президента Роналда Реґена про продаж Савдійській Арабії п'ятьох ультрамодерних літаків — літаючих радарів т.зв. Авакс, але лише в середу, 18-го червня, угода була остаточно завершена. Савдійська Арабія дістане літаки протягом найближчих дев'яти місяців. П'ятирічне відтермінування було спричинене багатьма застереженнями, внесеними в договір Конґресом. Тепер в листі Палаті Репрезентантів і Сенатові президент Р. Реґен підкреслив, що Державний департамент і Департамент оборони закінчили переговори з Савдійською Арабією і умови угоди відповідають всім вимогам Конґресу. Угода передбачає, що літаками будуть управляти лише залоги савдійських летунів і літаки ніколи не будуть використані проти Ізраїля. Вартість одного такого літака біля 200 міл. дол.

„ХАЙ ШУМИТЬ ПІСНЯМИ НАШ КОЗАЦЬКИЙ КРАЙ!"

ВСІ ДОРОГИ ВЕЛИ НА ФЕСТИВАЛЬ

Джерзі Сиіті, Н. Дж. (О. М.). — Сотні авт, десятки автобусів з самого ранку прибували до Ґарден Стейт Артс Центру. Їхали з навколишніх міст Ню Джерзі і Коннектикат, з Ню Йорку і Філядельфії, з Бостону, Чікаго і навіть з Канади. Їхали на Український Фестиваль у Голмделі.

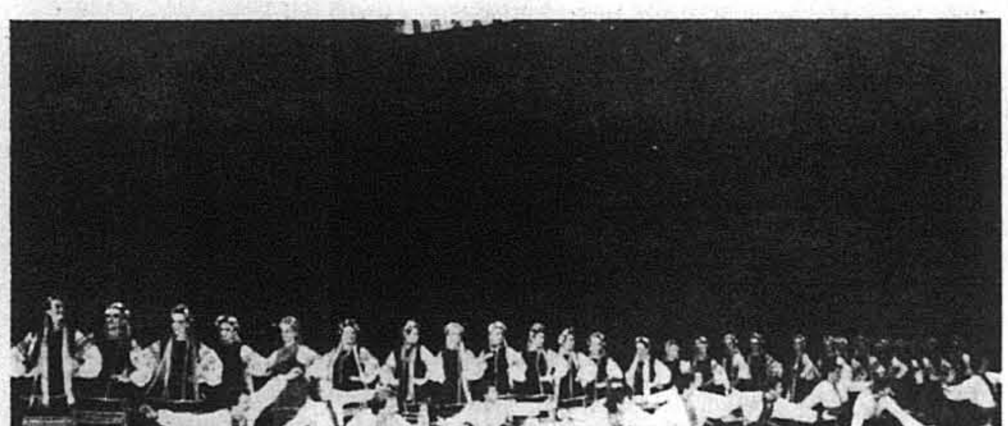
Напрочуд гарним видався цей суботній день 14-го червня. Погоду обіцяли не лише синоптики, але й організатори імпрези. Ще в березні, починаючи підготову до 12-го з черги Українського Фестивалю, вони запевнили не лише різноманітну програму, але й чудову погоду — сонце й легкий вітерець.

Програму Фестивалю відкрили... кулінари. Вже з самого ранку вони демонстрували своє мистецтво, розклавши на численних столах різноманітні страви української кухні. Пам'ятаючи з історичного минулого, що найулюбленішою стравою наших предків-козаків були не гатдоґи і сандвічі, а зі сиром пироги, членки відділів Союзу Українок Америки підтримали цю славну традицію. Тому ті, які не встигли поснідати вдома, могли це зробити тут.

А на зеленому полі стадіону вступили у двобій дружини копаного м'яча. І хоч вони не зібрали стільки глядачів, як стадіони Мехіко у ці дні, прихильників „Чорноморської Січі" не бракувало.

Ховаючись від гарячих променів щедрого червневого сонця, під шатром розмістилися станки зі зразками українського народного мистецтва — керамікою, виробами з дерева, писанками, вишивками, біжутерією. Виставили свої твори і художники Володимира Васічко з Савт Орандж, Н. Дж., Марта Анна Шраменко з Пассейку, Н. Дж., Володимир Юркевич з Філядельфії, Валентин Литвин з

(Закінчення на стор. 3)

Танцювальний ансамбль „Чайка" виконує „Гопака". (фота: ред. Наталка Федущак, „Український Тижневик")

Хор „Прометей" з Філядельфії на великій сцені амфітеатру.

У СВІТІ

ПОЛІЦІЯ І ВІЙСЬКО у Південно-Африканській Республіці арештували понад 3,000 чорних і мішаних африканців, які, не зважаючи на закони країни у винятковому стані, намагалися влаштовувати демонстрації чи більші зібрання. Серед арештованих є найбільше молоді, яка все була більш радикальна у своїх потягненнях проти уряду білої меншости в тій країні. Очевидно, місцеві представники чорних, церковні чинники і Світова Рада Церков гостро запротестувати проти масових арештів, а журналісти, голос яких також був „заглушений" урядовими заборонами, постаралися розголосити справу жорстокої поведінки уряду ПАР за кордоном. Міжнародна Амнестія старається допомогти в'язням і злагіднити відношення уряду до чорної більшости.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ З'єднаних Стейтів Америки і Департамент справедливости намагаються притягнути до кримінальної відповідальности популярного в Ізраїлі старшину летунства полковника Авієма Селлю, який, на думку американської генеральної прокуратури, був замішаний у шпигунську аферу, тобто нелегально збирав військові таємниці в ЗСА для Ізраїля. Очевидно, американський суд може судити його позаочно, але Адміністрація президента Роналда Реґена може вимагати від Ізраїля його видачі.

ПАЛЕСТИНЦІ ПОВИННІ мати свою батьківщину, заявив в Бейруті Архиєпископ нюйоркської архидієцезії кардинал Джан О'Коннор. Тримати сьогодні сотні тисяч палестинців в примітивних таборах і під шатрами на переломі XX і XXI століть і понад 40 років від закінчення Другої світової війни, це злочин, сказав кардинал О'Коннор кореспондентам, відмічуючи, що такою поведінкою „ми самі створюємо потвору", бо ці люди не мають іншого вибору від боротьби за покращення долі своїх земляків. Кардинал, прибувши після трьохденної візити в Ливані до Риму, заявив, що він цією своєю заявою зовсім не критикує Ізраїль, бо сам Ізраїль й так не зможе розв'язати цієї складної проблеми.

НОВОПРИБУЛИЙ НА ЗАХІД жидівський активіст і довголітній політичний в'язень совєтських тюрем і концтаборів Анатолій Щаранський звернувся із закликом до країн Заходу не продавати Совєтському Союзові модерну технологію, поки совєтські лідери не погодяться на видачу віз усім жидам, бажаючим покинути Совєтський Союз. Щаранський заступає думку, що про справу еміграції треба не тільки нагадувати керівникам СССР, але за неї треба змагатися усіми доступними засобами.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ЯПОНІЇ Ясуґіро Накасоне відбув довшу розмову з лідерами політичних партій, керівниками парляменту і представниками збройних сил про нову, на його думку, загрозливу ситуацію на Далекому Сході, створену розбудовою совєтських мілітарних баз в цьому районі світу. Накасоне відмітив, що Японія повинна дати також свій вклад в оборону західнього альянсу і зробити все, що від неї залежить, щоб забезпечити свою територію від загрози і втручання закордонних держав у внутрішні справи Японії. Заява Накасоне викликала реакцію Москви і її заграваня з противниками урядової партії напередодні парляментарних виборів, які, як відомо, відбуватимуться 6-го липня цього року.

АЛЬМАНАХ НА 1987 РІК

Уже почалася підготова Альманаха УНС на 1987 рік. Редакція прийматиме матеріяли в українській і англійській мовах до 21-го липня 1986 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи визнання повстанців?

Офіційний речник Адміністрації президента Роналда Реґена заявив в середу, 17-го червня ц.р., що Президент і його найближчі співробітники залишають відкритим питання про продовження дипломатичного визнання Афганського визвольного руху і його збройного рамени антикомуністичних повстанців, якщо це рух зуміє скоординувати свої дії, полагодити внутрішні міжусобиці і створити щось в роді тимчасового уряду.

Ця заява в багатьох відношеннях різниться від заяви Леррі Спікса, який після розмови президента Р. Реґена з чотирма представниками повстанців, на чолі з Бурганудділном Раббані, відмічував, що сьогодні було б ще передчасно на дипломатичне визнання повстанського руху в Афганістані. Речники Адміністрації заявили, що було навпаки, президент Р. Реґен заохочував, а радше морально підтримував ведену повстанцями боротьбу за повне визволення Афганістану і ніколи не вживав слова „передчасно", яке в іншому контексті можна по різному інтерпретувати, що і сталося після виступу Л. Спікса.

Очевидно, Адміністрація підтримує намагання Пакістану і деяких афганських антикомуністичних фракцій, щоб справу відтягнення з Афганістану совєтських вояків полагодити дипломатичним шляхом, а зокрема переговорами між усіми зацікавленими сторонами. Біда тільки в тому, що совєтські представники не беруть участи в цих розмовах, ініціованими Організацією Об'єднаних Націй, і не визнають права до таких переговорів за жадною фракцією афганського визвольного руху чи повстанських частин і тому ці переговори не мають вигладів на успіх.

В Капітолі, представники повстанців зустрілися із сенатором Биллом Бредлі, демократом з Ню Джерзі, який кілька разів заступався на форумі Сенату за право афганців на повну самостійність і незалежність та за визнання їх, як єдиного представника афганського народу. Крім того афганці зустрічались із сенатором Ґордоном Гамфрі, республіканцем з Ню Гемпшир, який свого часу пропонував навіть замкнути американську амбасаду в Кабулі і відкликати всіх дипломатів та американських громадян з цієї країни, яка порушує усі права людини та займається, з допомогою совєтської армії, масовим винищуванням власного народу.

Речник сенатора Б. Бредлі заявив, що сенатор заступає думку абсолютної зміни американської політики у відношенні до Афганського визвольного руху і каже, що афганці-антикомуністи повинні стати членами Мусулманської конференції і отримати своє місце в Організації Об'єднаних Націй. Сенатор Бредлі також вважає, що брак єдности серед антикомуністів в Афганістані є головною проблемою, яка стоїть на перешкоді їхнього визнання західньої спільнотою.

Стоїть тепер відкритим питання: отримають антикомуністичні повстанці більшу моральну, політичну, а передусім матеріяльну допомогу від З'єднаних Стейтів Америки чи ні? Свого часу совєтські представники в Женеві під час розмови з кореспондентами заявляли, що совєтські війська „ніколи не покинуть на поталу афганського уряду і не вийдуть з цієї країни". Речники Афганського визвольного руху зразу тоді заперечили і слушно відмітили, що Афганістан 5,000 років був самостійною державою і такою залишиться, навіть ціною найвищих людських і матеріяльних жертв. Афганці, мовляв, ніколи не приймуть накиненої їм окупантом влади, яка ще й до того противиться їхній мусулманській релігії.

А все ж таки не тільки вони, але також українська спільнота в діяспорі повинні взяти собі до серця слова сенатора Б. Бредлі, що проблема браку єдности стоїть на перешкоді до більших наглядних успіхів на внутрішньому і зовнішньому відтинках.

РОЗДРІБНІ ЦІНИ ЗРОСЛИ в травні у порівнянні з квітневими на 0.6 відсотка, припинивши таким чином безпрецедентне в історії чотиримісячне зменшення цін. Подібного зменшення не було з 1947 року, коли Департамент праці вперше почав займатися такою статистикою. Травневе підвищення цін зв'язане перш за все з тим, що знов почали зростати ціни на бензину.

Михайло Кучер

ФОЛКЛЬОРИЗАЦІЯ БІБЛІЙНИХ ВИСЛОВІВ У СССР

У брюссельському видавництві „Життя з Богом" вийшла книга „Русские пословице библейского происхождения". Це передрук книги, що вийшла у світ в Одесі 1897 року п.з. „Паралелли". Біблійні тексти є відповідниками народної мудрости. Склав книгу І. М. Сіроті.

Лектор паризької школи східніх мов А. Рубінштейн знайшов цю книгу в бібліотеці Тель-Авівського університету. Про неї нічого не було відомо. Про книгу всі забули. Її нема у великих европейських бібліотеках.

А. Рубінштейн, написав до перевиданої книги вступну статтю, яка оповідає про один з аспектів комуністичної логократії і ще про одну форму боротьби СССР з релігією.

Досить багато біблійних слів і висловів (афоризмів) можна знайти у статтях большевицьких лідерів: „Хто перший кине камінь", „сіль землі" і т.д. Такі ж вирази і вислови вживав Ленін: „Дякуємо Тобі, Господи, що ми не подібні на митарів", „Нехай мине мене чаша сія", „Будьте мудрі як змії і прості, як голуби", „Голос вопіющого в пустелі", „Нема пророка в батьківщині своїй".

Далі треба згадати про вирази, що давно стали газетними штампами, і тому на них не звертається уваги: „Партія плоть від плоті народу", „Діалектичний матеріялізм — наріжний камінь марксизму".

Одначе є багато висловів біблійного походження, приповідки, які здавалось би, не мають нічого спільного з біблійним текстом, але пов'язані з ним.

Ось повний текст заголовку книги „Паралелі". Біблійні тексти і їх відображення у висловленнях російської народної мудрости. Склав І. М. Сіроті. Видання І. Висловлення і притчі Старого Заповіту в порівнянні з російськими народними прислів'ями. Одеса 1897. Про автора нічого невідомо. Збірник має 1,745 прислів'їв, які порівняні з 798 висловленнями і притчами Старого Заповіту. Совєтські фолкльористи признають існування прислів'їв біблійного походження і ролю в них духовних осіб.

Перший рукописний збірник прислів'їв „Повести или пословицы всенароднейшие по алфавиту" склав при кінці XVII століття ніби чернець Чудова монастиря. Є й інші припущення щодо автора.

За часів Київської Руси появились рукописні збірники з висловами із Святого Письма і творів Отців Церкви. Професор Ю. Соколов у своїй книзі „Русский фольклор", виданій 1938 року, дає таку оцінку рукописній книзі „Пчела". Переклад грецького збірника „Меліса". Збірник „Пчела" перекладено в XI столітті. Ним широко користувались письменні люди.

Крім збірника „Пчела", який увібрав у себе місце прислів'я, були відомі „Книга И Исуса Сираха". (XI ст.), „Цветы дарования", „Паралелли" Дамаскина (XIV ст.).

Так, місцеві прислів'я „Бог дав, Бог взяв" є перекладом з книги Іова „Господь даде, Господь отья".

Совєтські фолкльористи замовчують той факт, що Біблія була не тільки богослужебною книгою, але й любимим читанням наших предків.

Не можна обвинувачувати Церкви, що вона фолкльоризувала Біблію. Одначе відомо, що поруч з прислів'ями, які возвеличували Бога, були й антиклерикальні прислів'я. М. Ґорький, який врешті попав у неласку спочатку в Леніна, а потім у Сталіна, пропонував, порівняти прислів'я — антиподи — прислів'я релігійного характеру з прислів'ями негативного характеру про священиків, ченців і взагалі духовних осіб. Таку пропозицію здійснив Г. Нагорний в книзі „Як вірили наші предки" (М. „Советская Россия", 1975). Ось деякі приклади: „Без Бога ні до порога" — „Человек ходит, а Бог водит", „Бог Богом, а люди людьми". Автор безпідставно твердить, що всі прислів'я про величність Бога створили церковники і реакціонери, а безбожні прислів'я нарід. Одначе Нагорний признав, що нові фолкльоризовані прислів'я художньо менше варті від старих. Старі прислів'я не самі загинули, їм загинути допоміг большевицький режим, бо вони не відповідали режимові.

Рівнобіжно з ліквідацією „божественних" прислів'їв, почали складати нові, атеїстичні. Почалася фальсифікація прислів'їв. У тому вів перед воюючий атеїзм. До праці над фальшуванням старих прислів'їв покликали пролетарських письменників, рабкорів (робітничих кореспондентів), партійних робітників, пропагандистів. Вони кинулись працювати і створили сотні фольклорних висловів, що відповідали новій дійсності. З тою метою видано зовні гарну книжечку кишенькового розміру „Русския пословицы и поговорки" (З українськими відповідниками) Наклад п'ятдесят тисяч примірників. Видавництво „Дніпро", 1975. Передмову написав В. Бойко.

Ось приклад українських відповідників „По ударному работать — по зажиточному жить", „Не обмежуйся пляном — виростеш титаном". Якщо вірити совєтській пропаґанді, то про-

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про заклики і заяви

Показується, що мода є панівною не лише в обсягу одягу, але й охоплює тепер майже всі ділянки нашого життя. Крім моди на таку чи іншу довжину спіднички, чи такі чи інші шириною штани, приходить мода на рід популярної музики, на теми фільмів, на програми телевізії чи навіть на їжу.

Ми приймаємо це все, щоб „іти з духом часу" і в глибині серця віримо що ця мода, цей звичай, який саме є так популярний, за якийсь час промине та зміниться — треба лише бути терпеливим і почекати декілька років.

Але при всіх цих „модах" завважуємо, що навіть у громадському українському житті ми є невільниками цього чи іншого звичаю, який не відомо як прийнявся і став самозрозумілим саме тепер, в останньому часі та всі уважають за відповідне його продовжувати, не вглиблюючись у це чи він корисний чи ні.

Таким модним тепер у нас звичаєм стали різного роду заклики, заяви і звернення, що їх постійно подають до відома громадянства всякі організації, політичні угрупування чи церковні чинники. Торкаються вони звичайно події з нашого життя, що мають всегромадський характер, історичних річниць, допомоги у наглих випадках. Частенько вони пов'язані із збіркою гроша і палкими закликами до жертвенности.

Розуміється, всі ці звернення, заяви, заклики приходять з відповідним супровідним листом з проханням „видрукувати на видному місці" до редакції українських часописів, зокрема тих, що часто появляються. А редактори не мають можливости відмовити, бож звичайно це заява поважної організації або підтверджена підписами поважних, відомих громадян.

Однак, коли таких заяв появляється багато — насувається сумнів чи виконують вони своє завдання і чи багато читачів читає їх уважно та з переконанням.

Одна із відомих наших громадянок, яка пильно і точно читає наш щоденник ствердила недавно, що коли бачить одну із поміж багатьох отих заяв чи звернень на сторінках „Свободи" то навіть не дивиться на них, бо надто багато їх появляється, та й ще до того з правила вони довгі.

Коли таке стверджують пильні читачі нашого щоденника, то що і говорити про тих, які лише „кидають оком" на газету".

Щоб не бути однак голослівним ми переглянули точно всі числа „Свободи" від 1-го січня цього року і нарахували не більше не менше як 47 видрукуваних звернень, заяв і закликів, в тому половина добре собі довженьких.

Зміст їх дуже різний та торкається множества справ, з яких багато таких, що вимагають уваги цілої нашої спільноти і також її підтримки. Але, здається, ця форма звернень до громади перевищила зміст і тим його вбиває.

А може прийшла така у нас уже мода — в цей спосіб проявляти свою активність? Бо як інакше можна пояснити собі цю хвилю того роду звернень до громади? Та, здається громада пересичена їхньою повінню вбільшості перестала на них реагувати і авторам може треба б добре застановитися чи надмір цих закликів і звернень не поменшив їхньої вартости.

О-КА

Дмитро Штогрин

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА В НОВОМУ ВИДАННІ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ XX СТОЛІТТЯ

II.

Головний вклад про українську літературу в цьому виданні належить проф. Рудницькому; йому пощастило подати не тільки загальний огляд української літератури, але й помістити в ньому обширні гасла про деяких українських письменників. Свій огляд побудував він за іншою методою від проф. Луцького; передусім чітко розмежував окремі періоди літератури, подаючи їм спеціяльні назви. Притримуючись точно представленого періоду (XX століття), Рудницький присвятив лише короткий вступ цього огляду літературному напрямові Романтизмові з Т. Шевченком, як центральною його постаттю. Опісля поділив його на окремі періоди: (1) „На порозі (XX — Д.Ш.) століття: Реалізм", (2) „Доба модернізму", (3) „Міжвоєнний період" і (4) „Після Другої світової війни". Кожний з цих періодів відтак він поділив на три підрозділи з окремими заголовками: „Проза", „Драма" і „Література". Обмежуючись до характеристики згаданих періодів, автор мав змогу ширше й повніше, ніж його попередник, представити окремі літературні школи, чи групи та схарактеризувати творчість визначніших представників тих же періодів, чи літературних напрямів. Бібліографія цього нарису, що обіймає понад чотири сторінки, нараховує біля 20 джерел, поданих англійською мовою.

Крім згаданого огляду Рудницький також є автором окремих гасел, до речі, досить обширних статтей (якщо брати до уваги обмеження енциклопедичного гасла) про такі постаті, як: Іван Франко, Леся Українка, Василь Стефаник, Володимир Винниченко, Максим Рильський та Іван Драч. Тут слід підкреслити, що крім біографічних даних та характеристики творчости цих поетів і письменників автор подав багато (при гаслах про Стефаника і Драча — майже повну) бібліографію їхніх творів і крім цього бібліографію про них праць англійською мовою; остання значно скромніша, але що зробити, коли англомовна літературна критика української літератури (чи тільки літератури?) покищо ще бідна.

Звичайно, можна дискутувати з Рудницьким про деякі деталі в цих його статтях, зокрема про приділення деяких письменників до окремих періодів та уточнення прізвищ деяких авторів, чи назв їхніх творів. Наприклад, на нашу думку, Катря Гриневичева та Юрій Яновський повинні були бути згадані не в „Добі модернізму", яка за визначенням автора, кінчиться біля 1917 року, але в „Міжвоєнному періоді", коли вони здобули собі ім'я відомих письменників; не місце й Тодосеві Осьмачці в тому ж періоді „Доби модернізму". Мається враження, що у своєму огляді Рудницький не хотів повторювати характеристики окремих груп, що їх представив Луцький у першому виданні, але бажав зупинитись на тих, що їх останній менше насвітлив. Проте в „Міжвоєнному періоді" української совєтської літератури таки треба було хоч коротко схарактеризувати „Вапліте" з її журналом тої ж назви, які відограли важливу ролю у другій половині 20-их років; варто було згадати, якщо не всі, то принаймні такі організації, як „Гарт", „Плуг", „Аспанфут" і ВУСПП. При групі періодика „Назустріч треба було включити до її членів також одного з ключових співробітників того двотижневика, відомого поета, літературного критика й перекладача з західньоевропейських мов Святослава Гординського. Знову, в післявоєнному періоді, варто було подати такі важливі періодичні видання, як „Літаври", „МУР" „Арка", „Київ" і „Слово". Між письменниками еміґрації було б добре згадати більше відомі прізвища, а між ними зокрема Докії Гуменної та померлих вже — Миколи Понеділка й Івана Керницького. Також Нюйоркська група значно більша, ніж подана в огляді; тут бракує передусім таких осіб, як Марко Царинник — поет і перекладач і Віра Вовк (Селянська) — поетеса, новелістка і чи не єдина в нашому часі перекладачка з португальської й на португальську мову.

Нам здається, що редактор енциклопедії вибрав досить невдячну систему транслітерації українських імен та назв творів; якщо ж ця система задовільна, тоді в деяких випадках вона не застосована якслід. Ще можна погодитись з тим, що прізвища, закінчені на „ий", передаються в занглійщеній формі (бож це не фонетична транслітерована форма) закінченням „у"; так вони й подані у статтях Рудницького, наприклад:

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

За нашу участь у „Донагю шов"

Від понеділка до п'ятниці, щодня між 9 і 10 год. ранку, відбувається на мережі Ен-Бі-Сі „Донагю шов". Виступають там також і совєтські журналісти й амбасадори. У днях 15-го і 16-го травня відбулася програма з совєтським журналістом жидівського роду, Владіміром Познером. Фил Донагю ставив йому багато питань, між іншим і про катастрофу в Чорнобилі, одначе Познер переважно „викручувався сіном", не відповідав на питання, або просто брехав. Одна жінка сказала, що він бреше, як усі комуністи. Познер применшував розміри катастрофи в Чорнобилі, зате побільшував негативні речі в Америці. Він сказав, що „в Америці є багато товарів у крамницях, бо люди не мають грошей їх купувати, зате в СССР люди мають багато грошей, але є замало товарів." Це подвійна брехня, бо в Америці люди добре заробляють, навіть непрацюючі та безробітні дістають більше грошей, як працюючі в СССР.

Познер говорив, що в Ню Йорку люди не мають де спати, тому сплять на вулицях, є багато безробітних, а в СССР уряд дбає, щоб усі мали працю і мешкання. Одна жінка, мабуть українка, сказала, що була в Україні на селі, де люди живуть дуже бідно, їхні хати в жалюгідним стані, дуже мало заробляють.

На запит, чому большевики напали на Афганістан, Познер відповів, що совєтські війська підтримують афганських комуністів. Батько В. Познера, російський жид, виїхав до Парижа після російської революції і там оженився з француженкою — католичкою. Владімір народився в Парижі, пізніше батьки переїхали до Ню Йорку, де він ходив до американських шкіл. Але батько затужив за родиною і вернувся до Москви. Там Владімір студіював журналістику і став промінентним журналістом, бо знає добре дві мови, англійську й російську. Тепер він представник совєтської преси і ТАСС в ЗСА.

Донагю слушно закинув йому, що в СССР немає вільної преси, бо совєтський уряд диктує своїм журналістам, що вони мають писати

Шкода, що не було більше українців на тому „Донагю шов" в Ню Йорку. Треба було йому поставити багато питань: чому зразу не повідомили світ про катастрофу в Чорнобилі, але аж по трьох днях? Чому Україна й сусідні країни не були зразу перестережені? Чому не евакували населення з цілої околиці негайно, але аж

(Закінчення на стор. 4)

Едвард Жарський

КУЗНЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ВІДРОДЖЕННЯ

(У 400-річчя школи Львівського Успенського Братства)

Знаменним у культурно-національному житті Львова XVI століття, а з ним і Західньої України — роком, був 1586 рік, тобто рік відкриття першої братської школи при Успенській Церкві у Львові. Був це рік великого морального піднесення українського львівського міщанства, рік його перемоги над україножерною польською адміністрацією Львова, що вогнем і мечем нищила все, що жевріло українським духом.

Шістнадцять літ раніше, тобто 1570 року, магістрат Львова, що був опанований поляками, заборонив українцям віддавати своїх дітей на науку до львівської катедральної школи, яку утримувала латинська капітула спільно з львівським магістратом. Це викликало бурю протестів з боку українців; петиція до короля Зигмунта Августа, щоб зрівняти українців у правах з поляками користуватися школою, — хоч і була вирішена грамотою з 1572 року, в користь українців — проте львівський магістрат зовсім її зігнорував. Свої прохання повторяли українці декілька разів, але магістрат не рахувався з позитивним рішенням як короля Генрика IV у 1574 році, так і короля Стефана Баторого у 1577 році.

З-під сваволі польських шовіністів визволив братство антіохійський патріярх Йоаким V, що з доручення царгородського патріярха обслідживав стан київської митрополії. У 1586 році загостив він до Львова, познайомився з існуючим станом і надав братству право ставропігії, тобто автономної церковної інституції, чим вилучив братство з-під влади місцевого єпископа і віддав під безпосередню залежність патріярха. Це вагоме для львівського братства рішення Йоакима V потвердив царгородський патріярх Єремія, що й піднесло престиж самого братства.

Скориставшись правом ставропігії — львівське братство зреорганізувало свою школу на новий зразок, зовсім унезалежнилось від катедральної школи й почало з нею успішно конкурувати. Бажанням братства було поставити справи навчання й виховання краще, як у єзуїтських школах. На чолі братської школи станув відомий знавець грецької мови єпископ Арсеній; під його кермою студенти школи склали граматику грецької мови, видану 1591 року у Львові (братство мало свою друкарню). Це видання важливе тим, що дає поруч грецького матеріялу слов'янські паралелі; це спричинилось до розвитку граматичної термінології в Україні. Не менш відомим викладачем був видатний богослов Кирило — Транквіліон Ставровецький, що в 1618 році видав друком першу українську догматичну систему „Зерцало богословія". Ректором школи був Йов-Іван Борецький, згодом перший ректор київської братської школи (заснованої за львівським зразком) та митрополит київський, що мав великий вплив на козаччину за часів гетьмана Сагайдачного. Професора філософії братської школи доктора богословії, Ісаю Козловського — Трофимовича, Митрополит Петро Могила запросив викладати в Київській Академії. Брати Лаврентій і Степан Зизанії, Сильвестер Косів й інші були не меншою прикрасою школи.

Школа мала свій статут, „Порядок школьний", один з важливих пам'яток педагогіки того часу; відбиває він основні риси нашої загальнонародної системи виховання, норми якого спиралися на глибоко моральних і національних основах і в добі важкого гноблення українського народу й Церкви змагали продовжити, піднести й затримати українські культурні надбання для майбутніх поколінь. Статути братських шкіл випередили подібні правильники, які постали на Заході Европи 30 літ пізніше.

Відповідні статті „Порядку школьного" визначували основи організаційних, виховних, методично-навчальних обов'язків учителів, учнів, батьків. Порядок вимагав, щоб учитель був „благочестив, разумен, смиреномудрий, не п'яниця, не гнівлив, не смєхостроитель, не пособитель єресям; для нього всі учні мали бути рівні, так убогі, як і багаті; від учителя вимагав, щоб він через своє недбальство „не залишився винен ні за одного учня ні перед Богом Вседержителем, як також і перед родичами учня і перед ним самим, якби заняв його чимсь іншим". Від учнів вимагав порядок сповняти свої обов'язки, як також визначав і спосіб переходження предметів.

Навчання мало релігійний характер. Викладали грецьку та старослов'янську мови, діялектику, граматику, реторику, аритметику, геометрію, музику, астрономію, як також латину й інші мови чи богословія. Школа своїм рівнем навчання не уступала єзуїтській. Творець новітньої педагогіки, чех Ян Амос Коменський (1592-1670) чимало використав з практики братських шкіл для своєї „Великої Дидактики". Братська школа була зразком для інших шкіл Західньої України, як наприклад: у Луцьку, Дубні, Галичі, Кам'янці, Пинську й ін. Як Львівська, так і всі братські школи багато спричинилися до ширення релігійної і національної свідомости та розвитку української культури; з лавок братських шкіл вийшло багато визначних церковних, світських та військових державних діячів, що в історії України записали свої імення золотими літерами.

Відзначаючи 400-річчя їх постання, годиться підкреслити їх велику ролю у нашому національному й культурному житті; вони виховали нове, бойове, національно-свідоме покоління, були кузнею, яка викула епоху національного відродження.

КЕЙТ СМІТ, ОДНА з найбільш популярних в ЗСА співачок, яка спопуляризувала своїм емоційним виконанням пісню „Боже благослови Америку" та зробила її немов другим національним гимном, померла на 79 році життя у лікарні в Ралі, Північна Каролайна. Вона хворіла вже від 1976 року, але цілі покоління американців знають її як прекрасного виконавця популярних і релігійних пісень з яких понад 3,000 вона награла на платівки. Її глибокий патріотизм причинився до того, що в часі Другої світової війни її іменували декілька разів одною із трьох найбільш популярних жінок в ЗСА.

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ на СОЮЗІВЦІ

П'ятниця, 4-го липня,
8:30 веч. — Ансамбль Союзівки
10 год. веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Субота, 5-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Ед Іванко, соліст
Ліда Гаврилюк, вокалістка
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Субота, 12-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Юліяна Осінчук, піяністка
Хор „Думка"
Дир. Семен Комірний
10:00 веч — ЗАБАВА
Оркестра „Хлопці зі Львова"

Субота, 19-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Гуцульський танцювальний ансамбль „Черемош"
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Амор"

Субота, 26-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Адріян Британ, скрипаль
Танцювальний ансамбль „Чайка"
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра — Алік і Дорко

Субота, 2-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Оксана Рогатин-Макогон, вокалістка
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Неділя, 3-го серпня
Год. 3-тя по пол. — ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ ОКРУГИ НЮ ЙОРК, з мистецькою програмою

Субота, 9-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Танцювальний ансамбль „Сизокрилі"
Юліяна Осінчук, піяністка
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Веселка"

Субота, 16-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Хор „Прометей"
Дир. Михайло Длябога
10:30 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Нове покоління"

Субота, 23-го серпня
Василь Мельничин, тенор
Ансамблі „Зоря"
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра Алік і Дорко

П'ятниця, 29-го серпня
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Нове покоління"

Субота, 30-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Гриць Зозуля (В. Довганюк) і група гумористів
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестри „Темпо" і „Нове покоління"

Неділя, 31-го серпня
8:30 веч. КОНЦЕРТ
Алекс, вокаліст
Оркестра „Темпо"
10:30 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Конферансьє: **Роман Лупань**

Програма може бути змінена

Souzivka UNA Estate
Foordmore Road, Kerhonkson, N.Y. 12446
(914) 626-5641

„Хай шумить..."

(Закінчення зі стор. 1)

Торонто, Омелян Мазурик з Парижу, скульптор Франк Височанський з Блейклі, Па., та інші. У кожного з них своя манера, своє бачення світу, своя тематика. І своя популярність. Якщо картини О. Мазурика втішаються заслуженою славою, а його ім'я, як одного з найбільш талановитих українських художників добре відоме у вільному світі, то для молодої мисткині економістки Марти Шраменко все це попереду. На цьогорічному Фестивалі вона вперше винесла на суд громадськости свої графічні роботи.

Значна частина рисунків канадського художника-графіка В. Литвина — це ілюстрації до творів Лесі Українки, Тараса Шевченка. Особливо сподобалися гостям Фестивалю його рисунки „Ярема і Оксана", „Гамалія", „Мені тринадцятий минало", „Садок вишневий коло хати" та інші.

Можна тут було придбати і книги видавництва „Пролог", видання УВАН, платівки з записами популярних співаків, композиторів, ансамблів, на які так багатий український народ.

А гості усе прибували. Тут і там чулися захоплені розмови. Це зустрічалися давні друзі, приятелі, члени родин, розкидані по широких просторах З'єднаних Стейтів Америки і Канади. В цей день вони мали змогу знову зустрітися, поговорити, обмінятися новинами, враженнями. Бо Фестиваль — це не тільки концерт. Це і своєрідне свято духового єднання. Приємно пройтися цими фестивальними стежками, де на кожному кроці звучить барвиста українська мова, рідна пісня, де відчувається український дух. Тут — частка рідної землі, далекої батьківщини. Чи не тому Український Фестиваль манить, притягає, збагачує духово, вселяє віру в світле майбутнє народу. І кожний чекає його, як чекає побачення з кимось дорогим чи близьким.

Ед Іванко виконує українську пісню під акомпаньямент Сандри Латтерс.

Співає Галя Волянська.

Оркестра „Веселка" з Монтреалю.

Молоденькі танцюристки виступають під час пополудневої програми.
(фото: Т. Терен-Юськів)

До одного зі столів постійно підходили люди. Тут членки 86-го Відділу СУА в Нюарку збирали підписи під петиціями Союзу Українок Америки до президента ЗСА Роналда Регена та генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй Гавіє Переза де Куеяра. „У зв'язку з спустошеннями, спричиненими нуклеарною катастрофою в Чорнобилі, члени СУА глибоко стурбовані долею і стражданнями наших братів і сестер в Україні", — говорилося в петиціях. В них висловлювалася просьба вплинути на совєтський уряд зняти обмеження, що стосуються висилання пакунків з ліками, харчами та одягом жертвам нуклеарного голокосту. Сотні українців, готових прийти з допомогою братам і сестрам, що постраждали від чорнобильської катастрофи, поставили свої підписи під цими петиціями.

На площі під відкритим небом починається концерт молодих виконавців. Бурею оплесків глядачі нагороджують виступи танцювальної групи „Ластівка" з Пассейку, Н. Дж., танцювального ансамблю „Запоріжжя" з Перт Амбой, Н. Дж., й інших. Та найбільше оплесків випало на долю наймолодших, 5-7-річних виконавців з танцювального ансамблю Українського Народного Дому з Джерзі Сиіті. Минуть роки і напевно багато з них виступатимуть на „великих" сценах Америки, Канади, інших країн світу, прославляючи українське народне мистецтво. І кожний з них збереже пам'ять про свій перший виступ на Українському Фестивалі в Голмделі.

Бандуристку Олю Ходобу, солістку ансамблю „Гомін степів", українська публіка полюбила давно. Оля відома зі своїх виступів на багатьох концертах. І на цей раз вона порадувала слухачів майстерним виконанням українських народних пісень.

Ніжно, задушевно проспівала пісні „Лебеді материнства" на слова Василя Симоненка та народну „Не шуми, калинонько" Дарка Конопала.

Вершиною кожного Фестивалю в Голмделі є вечірня програма — концерт в амфітеатрі. Тому Фестивальний комітет, надаючи йому виняткового значення і намагаючись урізноманітнити мистецьку програму, щороку запрошує найбільш популярних виконавців. У цьогорічному концерті на сцені Гарден Стейт Артс Центру вперше виступили чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під диригуванням Михайла Длябоги, танцювальний ансамбль „Чайка" з Йонкерсу, Н. Й., під керівництвом Ореста Русинка. Вперше були запрошені і гості з Монтреалю, Канада, — оркестра „Веселка" (керівник Рон Каланич) та молода співачка Леся Волянська.

Наближається п'ята година по полудні. Сотні гостей, українців та чужинців, заповнили усі місця в амфітеатрі, а ті, для яких не залишилося квитків, розмістилися навколо нього на траві.

Звучить мелодія американського гимну. До учасників Фестивалю зі словами привіту звертається комишінер управління шляхами стейту Джуліян Робінсон. Голова Фестивального комітету Северин Палидович представляє стейтового сенатора Джозефа Бабба. У короткому слові він високо відізвався про етнічних українців, які своїми фестивалями збагачують американську культуру, висловив співчуття з приводу трагедії в Чорнобилі, а також згадав про Великий голод в Україні 1932-33 років. Від імені Фестивального комітету сенатор Дж. Бабба вручив нагороду-дарунок Орестові Федашеві, управителеві готелю Ромада Інн в Іст Гановері, Н. Дж., в якому відбуваються пофестивальні забави і в якому ночують виконавці програм, а то й деякі глядачі. С. Палидович представив також присутнього в амфітеатрі д-ра Богдана Футея, який очолює федеральне бюро претенсій.

Від стейтової Координаційної ради Відділу УККА до присутніх звернувся з привітанням голова Володимир Янів. Він попросив присутніх вшанували пам'ять жертв чорнобильської катастрофи хвилиною мовчанки.

Роналд Реген надіслав учасникам Фестивалю телеграму-привітання. Підкреслюючи, що американський народ — це унікальний народ, мозаїка традицій і культур різних націй, влита в одну спільноту, Президент з похвалою наголосив, що американці українського походження вносять і свою вагому частку в усі ділянки багатогранного життя цієї спільноти. Телеграму він закінчив словами „Щасти вам, Боже!", сказаними по-українськи.

Концерт відкрив танцювальний ансамбль „Чайка". Під звуки бадьорої музики дівчата на вишиваних рушниках, за традиційним українським звичаєм, хлібом-сіллю привітали учасників Фестивалю. Затихли останні акорди, і заля вибухнула гучними оплесками.

Бурею оплесків глядачі проводжали кожний виступ „Чайки". Навіть важко було віддати перевагу якомусь окремому танкові. В кожний з них, чи то в „Буковинський", „Лазить гуцул", „Пісня козака", чи знаменитий „Гопак", артисти, здавалося, вкладали всю душу, увесь жар своїх молодечих сердець. І в цьому, безперечно, велика заслуга хореографа Ореста Русинка.

Приємною і очікуваною була зустріч з молодою талановитою співачкою з Канади Лесею Волянською яку в фестивальній програмі слушно названо „найновішою вокальною сенсацією". Ця зустріч була тим більш очікуваною, бо багато аматорів української пісні були знайомі зі співачкою, так би мовити, заочно — з її першої платівки „Леся", яку Л. Волянська недавно награла. Щиро, невимушено звучали тепер зі сцени ліричні народні пісні „Якщо любиш — кохай", „Летів пташок", „Ой ти річенько", „Їхав стрілець на війноньку", слова Р. Купчинського, музика М. Навроцького, „Твої очі", слова та музика д-ра Б. Волянського, батька Лесі. Акомпаньювала співачці популярна оркестра „Веселка", теж з Монтреалю.

Однак „Веселка" не задовільнилася лише другорядною роллю акомпаньятора. На концерті прозвучали твори у її виконанні. „Візитівкою" оркестри була жартівлива українська народна пісня „Ярема", яка, судячи з бурхливих і тривалих оплесків, усім дуже сподобалася. Відчувши загальне визнання публіки, „Веселка" протягом концерту ще кілька разів виходила на сцену. З глибоким чуттям цей квартет виконав українські народні пісні „Ой у вишневому садочку", „Ясени", „Била мене мати", „Волиняночка", „Ти ж мене підманула", „Жито, мати, жито" та інші.

На сцені — прославлений чоловічий хор „Прометей". У супроводі акомпаньяторки піяністки Ірени Пелех-Зварич звучить „Хор вояків" з опери Гуно „Фауст". Вже те, що „Прометеєві" під силу цей твір західньоевропейської музичної клясики, свідчить про його високу майстерність, досягнуту під керівництвом такого професійного музиканта і композитора, яким є маестро Михайло Длябога.

З неменшим успіхом хор виконав і мелодійну пісню „Огні горять, музика грає" на слова Тараса Шевченка (музика С. Воробкевича — С. Людкевича, заспівували Іван Павлічка та Ігор Кушнір), безсмертний твір П. Ніщинського „Закувала та сива зозуля" з його „Вечорниць" (соліст З. Чорнобиль) та „Грай, бандуро, грай", музика І. Шамо.

„Прометей — це гордість Філядельфії", — сказала про хор одна філядельфійка. Ні, не лише Філядельфії. „Прометей" давно переступив кордони „рідного" міста і нині став гордістю всієї української діяспори не тільки в Америці, але й в Канаді.

Провадив концертом і був його окрасою відомий артист американських сцен Ед Іванко. Він же і полонив слухачів чудовим виконанням українських пісень „Куди ти згинув, рідний краю" (Степовий — Гаврилко), „За Десною, за ясною" (Алексеєнко-Шпорт) і американських „Вулиця, на якій ти живеш" та „Будь моїм коханим" у супроводі акомпаньяторки Сандри Латтерс. Оскільки публіка довго не стихала, нагороджуючи артиста тривалими оплесками і вимагаючи надлатку, він виконав ще популярну народну пісню „Гандзя".

Від імені Фестивального комітету Ед Іванко подякував виконавцям та гостям за участь у концерті. Провідним виконавцям були вручені квіти.

У зв'язку з святкуванням 100-річчя Статуї Свободи, усі присутні на заклик Е. Іванка віддали шану цьому символові свободи, заспівавши заінтоновані ним останні чотири рядки пісні „Боже, благослови Америку", а на закінчення український гимн.

Про Фестиваль широко писала американська преса. Репортер щоденника „Стар Леджер" Джозеф Бейкс, наприклад, з похвалою відзначив, що українці зберігають свою культуру і передають її з покоління в покоління.

За даними стейтової поліції, у цьогорічному Фестивалі взяло участь понад 12,000 осіб.

ПРЕЗИДЕНТ ЛИВАНУ Амін Гемаєль відвідав п'ять країн Перської затоки. Під час зустрічі з головами держав чи керівниками урядів відвідуваних ним країн Гемаєль обговорював справи пов'язані із ситуацією в Ливані і справно палестинських втікачів, які все ще примушені жити у примітивних таборах, а дуже часто під шатрами. „Ми розглядаємо справу палестинців дуже серйозно. Це наші брати, які попали в біду і їм треба допомогти. Але це не звільняє їх від шанування законів країн, які дають їм притулок", — заявив Гемаєль кореспондентам. Він також відмітив, що присутність на півдні Ливану ізраїльських військ створює дуже напружену ситуацію і творить тло для продовження громадянської війни в Ливані.

ЄЖИ УРБАН, ОФІЦІЙНИЙ речник польського уряду, підтвердив, що поліція арештувала 30 дисидентів, в тому числі Анну Валєнтиновіч, звільнення якої з праці в 1980 році дало початок до масових демонстрацій і протестів робітництва та створення нової вільної профспілки „Солідарність". „Арештовані намагалися зорганізувати цілий ряд протестів і страйків та антиурядових виступів робітників", — заявив Урбан кореспондентам. Урбан також повідомив про арешт Збігнєва Вроняка, заступника директора адміністративно-фінансового управління, який правдоподібно знав про місце перебування Збігнєва Буяка, який був заарештований поліцією на помешканні дочки Вроняка. Папа Іван Павло II гостро запротестував проти арештів і в'язнень.

НАД КРАЙОВИМ парком Гренд Кеньйон, Арізона, сталася летунська катастрофа: двомоторовий пасажирський літак зударився з гелікоптером. Як повідомляють працівники парку, загинуло 26 осіб.

УПРАВЛІННЯ ПАТ поїзди якого курсують між Ню Джерзі й Ню Йорком, сказало, що матиме спеціяльні додаткові поїзди під час святкувань 4-го липня і 100-ліття Статуї Свободи. ПАТ коштує 75 центів і урядовці тої лінії радять пасажирам мати гроші готові в 25-центівках, щоб не спиняти руху туристів.

ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ з президентом Роналдом Регеном у Білому Домі один з лідерів нікарагуанських повстанців Альфонсо Робельо сказав репортерам, що партизанам потрібна термінова американська допомога. „Якщо на протязі найближчих 60 днів ми не дістанемо зброї, — заявив А. Робельо, — буде завдана непоправна шкода моральному духові наших вояків. Ми, звичайно, будемо продовжувати боротьбу, але в найближчому часі може виникнути така ситуація, що З'єднані Стейти Америки будуть мусіли заплатити значно вищу ціну. І не тільки грішми, але й кров'ю американців. ЗСА будуть поставлені перед фактом розповсюдження комунізму в Центральній Америці, і вони не будуть мати іншого виходу, крім збройного втручання". Голосування в Палаті Репрезентантів про виділення нікарагуанським повстанцям 100 міл. дол. відбудеться наступного тижня.

В ДРУГІ РОКОВИНИ ПЕРЕДЧАСНОЇ СМЕРТИ
бл. п.
ВОЛОДИМИРИ ПАДОХ
буде відправлена
в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
у вівторок 24-го червня, 1986 р., о год. 9:30 ранку
до участі в якій запрошує
БРАТ з РОДИНОЮ

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що несподівано відійшов у Вічність в Ню Гейвені, Конн.
19-го червня, 1986 р.
бл. п.
ВОЛОДИМИР ЛОДИНСЬКИЙ
уродженець Турки над Стриєм в Галичині, Україна
Залишив в глибокому смутку:
дружину — НАДІЮ
синів — ОЛЕГА і АДРІЯНА з дружиною ГАЛЕЮ
брата — ІВАНА з дружиною
братову - ІВАНКУ з родиною
сестрінниць —
ІВАННУ ГАНУШЕВСЬКУ з родиною
ПЕСЮ КИЗИК з родиною
ОЛЮ ЛЕВИЦЬКУ з родиною
сестрінка — ВІТОЛЬДА ПАВЛИКА з родиною
ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 20-го червня, 1986 р., а ПОХОРОН в суботу, 21-го червня, 1986 р.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо
Родичів, Приятелів і Знайомих
що у середу 18-го червня, 1986 р. у ранніх годинах
на 75-му році життя несподівано відійшов у Вічність
бл. п.
МИКОЛА АНДРЕ

Уродженцеві України нехай американська земля буде легкою, а пам'ять про нього ми збережемо до останніх днів нашого земного життя.

Молимо Господа Бога бути милосердним до Нього.

Дружина — ДОДА
Брат з родиною
і дальша родина

ПАНАХИДИ у четвер і п'ятницю, 19 і 20 червня 1986 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми.

Свята Літургія в суботу, 21-го червня, 1986 р. о год. 9-ій ранку в українській православній церкві Всіх Святих, 206-208 East 11th Street, New York, N.Y. 10003. ПОХОРОН на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Фолкльоризація...

(Закінчення зі стор. 2)

цес фолкльоризації політичних гасел йде хутким темпом. Можна мати оправдане підозріння у тому, що нарід творить нові прислів'я в честь річниць жовтня, ювілейних дат, в честь зовнішньої та внутрішньої політики. Все таки в СССР залишились і чесні вчені, які є проти фальшування, але вони не можуть одверто критикувати „прислів'я", створених за письмовим столом слугами партії, „ad majorem marxis gloriam".

Практично в совєтській праці є тільки дві статті, які критикують таких „вчених" як Бойко і їх видрукувала „Літературна Газета" — „Фолкльор справжній і вигаданий" та „Сигнал біди". Ось приклад фальшування народної творчости: „Хто за партією йде, той у народі підтримку знайде", або ще гірше: „Ленінові слова збуваються, колгоспи живуть-розвиваються". Тут фальшиві композиція, лексика і сам зміст. Ще варто згадати працю французького професора Ж. Брєьяра — „Proverbes et pouvoir politique: le cas de l' URSS".

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці запляновані такі турніри:

4-6-го липня — УСЦАК-Схід
9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошений УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК

Розваговий вечір

Кожного року осередок СУМА ім Юрія Липи в Ютиці, Н. Й., влаштовує вечір розваги, який притягає поважне число публіки з цього міста й околиці. Цього року Розваговий вечір відбувся 10-го травня і припав у навечер'я Дня Матері, тож присвячений він був нашими мамам.

Виконавці цього вже 17-го з черги веселого вечора розважали публіку піснями, танцями і жартами на протязі двох годин, а оплески присутніх підтверджували їхнє вдоволення.

Керівники мистецької програми вміло підібрали і пов'язали точки своїх виступів. У розваговому вечорі взяли участь діти парафіяльної школи, Пласту, СУМА, члени осередку, і члени Материнського кружка СУМА.

Вечір відкрив голова осередку Богдан Рабарський, який привітав гостей та згадав про наших людей на Україні, що потерпіли від радіяції в нуклеарній катастрофі в Чорнобилі. Далі ведення програми Б. Рабарський передав Іванові Федорянкові, який провадив мистецькою частиною програми, та розвеселяв присутніх своїми жартами між точками програми.

Співучий ансамбль „Волошки", в якому виступали Ольга Мельник, Марія Кучеро, Володимира Гнап, Христина Рабарська, Люба Монтана, Марія Сованець і Дарія Пилипчук почали програму піснею „Чи були ви у нас на Десні" під керівництвом і у фортепіяновому супроводі Галини Гнап-Хамут гарно проспівали пісню а діти Андрейка Хамут і Михасик Пилипчук привітали присутніх короваєм. Наступна пісня „Карпати" була гарно виконана в супроводі музичних інструментів на яких грали наші діти.

Короткий реферат „На свято матері" прочитала Дарія Пилипчук, а діти парафіяльної школи деклямували вірші в пошану матері.

Пластунка Адріяна Хамут відчитала „Лист з України" та проспівала пісню „На світанку". На закінчення першої частини танцювальна група під керівництвом Дарії Пилипчук і Люби Монтани відтанцювали два українські танки. Публіка нагородила їх рясними оплесками.

Ансамбль „Волошки" з Ютики; стоять (зліва): Дарія Пилипчук, Маруся Птасінська, Люба Монтана, Маруся Саванець, Маруся Кучера, Христя Рабарська, Ольга Мельник, Володимира Гнат; за фортепіяном — Галина Гнат.
(Світлив Богдан Рабарський)

Аматорський гурток Осередка СУМА в Ютиці; стоять (зліва): Василь Вігак, Анна Семеняк, Стефан Мельник, Михась Ликтей, режисер інж. Іван Федорняк.
(Світлив Богдан Рабарський)

У другій частині програми співочий ансамбль (в гарних, довгих вишиваних суконках, проспівав пісні „Ой за лісочком" і „Незабутня любов". Потім виступило тріо — О. Мельник, М. Кучера, М. Птасінська, які відспівали три пісні: „Ходила я по садочку", „Коло млина", та „Перша любов". Поміж виступами ансамблю І. Федорняк розвеселяв публіку своїми монологами і жартами, які викликували сміх на залі та веселий настрій публіки. „Волошки" проспівали ще дві пісні „Кохати час" та „Мій рідний край", якими закінчили другу частину програми. Треба зазначити, що члени ансамблю „Волошки" міняли свої костюми тричі, гарно репрезентуючи себе під час виступів.

В третій частині програми аматорський гурток в складі: Анни Семеняк, Степана Мельника, Василя Вігака та Михася Ликтея виконали сценку „Золотий Ювілей" Івана Керницького. Ця комедія, підготована І. Федорняком, була добре виконана, викликала багато сміху, і нею закінчено Розваговий вечір.

Такі імпрези є доцільно влаштовувати, бо в них бере участь велика кількість різного віку осіб, молоді й старших, які активізуються в праці для громади. Цей виступ доказав, що можна багато зробити в громаді, якщо є активні особи і якщо усі разом співпрацюють для добра громади.

Іван Федорняк

Концерт Ю. Осінчук в Мюнхені

У програмі літнього концертового турне в Европі відбувся в Мюнхені у п'ятницю, 6-го червня ц.р., концерт відомої піяністки Юліяни Осінчук з Ню Йорку. Був це другий концертовий виступ нашої піяністки у відомій залі міської галерії модерного мистецтва — Ленбакгавз у Мюнхені, враховуючи перший її концерт — 13-го серпня 1984 року, який також підготовив з рамен Українського Християнського Об'єднання Молоді маестро Степан Спєх, місцевий диригент і композитор.

Не зважаючи на холодну і дощову погоду, яка триває в цьому році майже цілий місяць в Баварії і взагалі в Европі, акустичну концертову залю заповнили досить численно любителі клясичної музики, в тому числі і провідні діячі музичного, наукового і суспільного життя.

Програма концерту була заздалегідь достосована до вимог гостинних країн і включала ряд складніших композицій з репертуару німецької фортепіянової музики (враховуючи ще виступ і в Зальцбурзі, в Австрії), а також і слов'янської музики, що творило окрему цілість.

В першій частині концерту піяністка з незвичайно тонким чуттям техніки гри виконала Сонату для фортепіяно ч. 13 (Б-дур, кв. 333) Вольфганга А. Моцарта, за що їй щедро аплодували присутні. Потім з незвичайно буйною грою і з відчуттям складної гармонізації піяністка виконала дві композиції німецького композитра — Фелікса Мендельсона-Бартольді — його Варіяції серйозні (бурхливі переміни, в Д-моль, оп. 54), та Каприсне рондо (в Е-дур, оп 14), при чому в обох випадках піяністка виявила неймовірну швидкість техніки гри та тонке відчуття ритму в інтерпретації твору з додержанням тембру патосу, задушевности в складних контрастових позиціях твору, що надавало бравурного, бадьорого кольориту на переміну, а то ніжного додержання послідовних мелодій, за що її щедро нагороджували оплесками присутні.

Друга частина концерту була присвячена слов'янській музиці. Д-р Юліяна з незвичайною точністю відтворила дуже складну композицію — Сонату-баляду українського композитора Бориса Лятошинського, яку він написав в модерному стилі і яка музично відтворює бурхливі воєнні події, а навіть і хід бою та вимагає незвичайно швидкого темпу виконання і досконалої техніки.

Юліяна Осінчук володіє незвичайно тонкою естетикою гри і відтворює всі нюанси бажань композитора, включно з вичуттям тривоги, бадьорости, радости тощо. В цьому випадку вона вибрала і перший раз виконала в Мюнхені одну із композицій Лятошинського, яку він написав в 1925 році і яка вимагає вміння і тонкощів техніки гри. Присутні нагородили бурхливими оплесками.

З відчуттям і дотримуванням контрастових прийомів і техніки гри виконала вона одну із складніших композицій польського композитора Фредеріка Ф. Шопена, твори якого вимагають досконалої техніки виконання у фортепіяновому репертуарі. Як і в попередньому творі, піяністка виконала Сонату ч. 3 в Г-моль оп. 58 Ф. Шопена з незвичайною легкістю і прецизністю, що з особливим захопленням довготривалими оплесками оцінили присутні.

На додаток, після тривалих оплесків, виконала Юліяна Осінчук етюд українського композитора Віктора С. Косенка та „Гаванське капріччіо" — італійського композитора Доменіко Альберті, які контрастово дуже вдало доповнили цілість програми цього концерту.

Д-р Юліяна Осінчук є відомою професійною піяністкою нашої молодшої ґенерації. Живе в Ню Йорку, де впродовж років є викладачем музики в університетській музичній школі і провадить вищі курси для ґрадуантів. Раніше вчила в музичних колеґіях — в Чикаґо і в Алабамі. Як добрій концертовій піяністці, їй притаманні багатцтво стилів гри з узглядненням мелодійности, задушевности, патосу, ліризму тощо. Проявляється як концертова піяністка в ділянці клясичної музики. Виступала в концертах з відомими оркестрами в Канаді, в ЗСА і в Европі, де також давала самостійні концерти. Мала на протязі років ряд дуже позитивних пресових рецензій відомих музичних критиків.

Нахил до музики успадкувала вона по матері в дитинстві, що й поступово визначило її життєвий шлях, бо вже 11-літньою мала свій дебют в відомій Карнеґі Голл і заслужила позитивну оцінку критиків в „Ню Йорк Таймс", що було великим осягом. Музичну освіту продовжувала в Ню Йорку, а потім музичні студії у Парижі, в Каліфорнії, в Зальцбурзі під керівництвом відомих вчителів піяністів і професорів музики. Музичні студії закінчила докторатом у відомій музичній школі Джуліярд в Ню Йорку. Виступала по радіо, має свої музичні платівки. Награла дві мелодії в баварському радіо, які незабаром будуть передані.

Д-р Юліяна Осінчук є відомою молодою професійною силою, належить до українського Оперного товариства в Торонто. Її концерт в Мюнхені випав дуже вдало. Добре підібрана була концертова програма, що включала ряд досить складних для виконання композицій. Заля — пересічна розміром, але досить акустична. Присутніх захопила виконанням композицій, інтерпреатацією їх, досконалою технікою і динамікою гри. Піяністка не вживала нот, грала ввесь час з пам'яті.

З вдячністю за мистецьке виконання піяністці вручила гарний букет рож Таня Шарко, молода учениця-піяністка.

Концерт залишив милий і тривалий спомин серед учасників, серед яких були любителі шляхетної гри, які ділилися своїми враженнями, гратулювали. Ближче знайомство з д-р Юліяною в вужчому колі приятелів відбулося ввечорі, після концерту, у відомому ресторані „Опатія", де продовжувалися виміни думок і спогадів, провадилися двомовні розмови.

Д-р Б. Кузь

Українська...

(Закінчення зі стор. 2)

Krymsky, Yanovsky, Khvylovy і т.д. (до речі, такі форми подає також англомовна „Енциклопедія українознавства"), але цим же латинським „y" не вдається транслітерувати українського закінчення „ій", як це знаходимо у прізвищу Shkurupy, замість Shkurupiy, або в таких іменах, як Hryhory Kosynka, замість Hryhoriy Kosynka, Andry Holovko, замість Andriy Holovko, Yury Klen і Yury Yanovsky, замість Yuriy Klen і Yuriy Yanovsky; хоч ім'я Юрія Тарнавського подане правильно — Yuriy Tarnavsky. Знову зміна „ій" на „y" в середині прізвища зовсім змінює його фонетичну форму, як це знаходимо у прізвищах Samylenko, замість Samiylenko або Kornychuk, замість Korniychuk. Ще гірше відбивається ця зміна українських „ий" та „ій" на латинське „y" в назвах творів, напр.: „Dyky med", що звучить „Дики мед", замість „Дикий мед"; „Zlamany gvynt" — „Зламани ґвинт", замість „Зламаний ґвинт", або „My dar" — „Ми дар", замість „Мій дар". На нашу думку, змодифікована транслітераційна система Конгресової Бібліотеки, що її вживав Луцький у своїй статті, більш фонетична і таким чином краще передає правильне звучання українських слів.

У статтях Рудницького трапились також похибки технічного характеру, в чому напевно завинила друкарня, знаходимо наприклад: the Ems Ukase, замість the Ems „ukaz"; Mykola Voronny, замість Mykola Vorony; Pavol Fylypovych, замість Pavlo Fylypovych; Roman Invanychuk, замість Roman Ivanychuk; Krov lydska-ne vodytsay, замість Krov lyudska — ne vodytsya; „Literaturon-naykovy visnyk, замість „Literaturno-naukovy vistnyk"; Doktor Seraphikus (українська назва), замість Doktor Serafikus.

Всі ці завваги, як ми згадали вгорі, носять дискусійний характер; знову ж наведені технічні похибки можна буде легко справити в майбутньому виданні. Головне тут передусім те, що своїми статтями Рудницький пішов крок вперед та у свою чергу промостив дорогу до дальшого поширення гасел з української літератури чи то в майбутньому виданні цього літературнознавчого енциклопедичного довідника, чи в інших подібних енциклопедичних виданнях. Ці праці без сумніву будуть одними з першорядних джерел для авторів української літератури і в загальних чужомовних енциклопедіях, включно з „Енциклопедією Брітанікою".

Кінець.

За нашу...

(Закінчення зі стор. 2)

по тижневі, коли вже діти й дорослі були затроєні радіяцією? Це вже четверта нуклеарна катастрофа в СССР, що її затаює Москва перед населенням і світом. Так само про голоди в Україні в роках 1921-22, 1932-33 і в 1947 совєтська влада не повідомляла, навіть забороняла присилати харчі для голодуючих! Чому вже 68 літ є черги за харчами, чому там ціни за харчі такі високі, чому не можна еміґрувати, злучитися з родинами? Таких питань є ще більше, і їх треба ставити совєтським представникам і журналістам та вимагати правдивих відповідей, а не брехливих викрутів та неслушних обвинувачень Америки й вільного світу.

І. С.